

Sygn. akt: I C 922/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Sylwia Piasecka

Protokolant: pracownik biurowy Roksana Rużyło

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2019 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej " (...)" w D.

przeciwko R. M., E. M., M. M. (1)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanych R. M., E. M. i M. M. (1) solidarnie na rzecz powoda Wspólnoty Mieszkaniowej " (...)" w D. kwotę 1.474,16 złotych (słownie: jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt cztery zł i szesnaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w stosunku rocznym:

- od kwoty 368,54 zł (trzysta sześćdziesiąt osiem złotych pięćdziesiąt cztery grosze) od dnia 26 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 368,54 zł (trzysta sześćdziesiąt osiem złotych pięćdziesiąt cztery grosze) od dnia 28 lutego 2017 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 368,54 zł (trzysta sześćdziesiąt osiem złotych pięćdziesiąt cztery grosze) od dnia 28 marca 2017 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 368,54 zł (trzysta sześćdziesiąt osiem złotych pięćdziesiąt cztery grosze) od dnia 26 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty,

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

3. wzajemnie znosi koszty procesu.

Sygn. akt I C 922/18

UZASADNIENIE

Powód – Wspólnota mieszkaniowa „ (...)” w D., reprezentowany przez Gminę D. – Zakład (...) w D., złożył pozew przeciwko E. M., R. M. i M. M. (1) o zapłatę solidarnie kwoty 2.713,46 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 234,86 złotych od dnia 27 września 2016 roku do dnia zapłaty, od kwoty 133,68 złotych od dnia 27 września 2016 roku do dnia zapłaty, od kwoty 368,54 złotych od dnia 26 października 2016 roku do dnia zapłaty, od kwoty 368,54 złotych od dnia 26 listopada 2016 roku do dnia zapłaty, od kwoty 368,54 złotych od dnia 27 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty, od kwoty 368,54 złotych od dnia 26 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty, od kwoty 368,54 złotych

od dnia 28 lutego 2017 roku do dnia zapłaty, od kwoty 368,54 złotych od dnia 28 marca 2017 roku do dnia zapłaty i od kwoty 368,54 złotych od dnia 26 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że (...) w D. jako samorządowy zakład budżetowy Gminy D. jest administratorem nieruchomości zabudowanej budynkiem położonym w D. przy ulicy (...). Zgodnie z treścią § 4 ust. 3 umowy z dnia 15 października 2013 roku (...) w D. jest uprawniony do dochodzenia w imieniu powoda na drodze sądowej należnych od właścicieli kosztów utrzymania nieruchomości wspólnej stanowiących ich własność z prawem ustanawiania pełnomocnika procesowego. Podkreślił, że pozwani, na mocy umowy ustanowienia odrębnej własności lokalu i umowy sprzedaży z dnia 24 marca 2010 roku, nabyli odrębną własność lokalu użytkowego nr (...) i udział we Wspólnocie Mieszkaniowej „ (...)” w D., która administruje – na mocy umowy – (...) w D.. W związku z korzystaniem z tego lokalu pozwani byli zobowiązani do dokonywania opłat w wysokości 368,54 złotych miesięcznie, którego to obowiązku pozwani nie wykonywali lub spełniali wyłącznie częściowo. W związku z narastającym długiem z tego tytułu powód pismem z dnia 12 czerwca 2017 roku wezwał pozwanych do zapłaty, zakreślając im 7 - dniowy termin do zapłaty. Należna powodowi wierzytelność nie została zapłacona przez pozwanych.

Powód zaznaczył nadto, że odsetek domaga się począwszy od pierwszego dnia po upływie terminu zapłaty.

Nakazem zapłaty z dnia 28 września 2018 roku, w sprawie I Nc (...), Sąd Rejonowy w C.w osobie Referendarza sądowego uwzględnił roszczenie powoda w całości oraz orzekł o kosztach procesu.

W przepisany terminie pozwani złożyli sprzeciw od nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów procesu.

W uzasadnieniu zakwestionowali wysokość dochodzonego roszczenia z uwagi na fakt, że w dniu 22 września 2016 roku, 27 października 2016 roku, 30 listopada 2016 roku i 22 grudnia 2016 roku dokonali wpłat po 380,00 złotych na rzecz powoda. Wpłaty w takiej wysokości zostały również uregulowane w kasie administratora nieruchomości, tj. (...) w D. i dotyczyły one opłat za styczeń, luty, marzec i kwiecień 2017 roku.

Pozwani zakwestionowali również umocowanie pełnomocnika w osobie radcy prawnego wskazując, że jest ono nieprawidłowo udzielone z uwagi na brak udzielonego pełnomocnictwa przez właścicieli administratorowi. Zgodnie bowiem zaś z treścią § 4 ust. 3 umowy z dnia 15 października 2013 roku właściciele, w zakresie dochodzenia na drodze sądowej należnych od właścicieli kosztów utrzymania nieruchomości wspólnej oraz stanowiących ich własność lokali w zakresie objętym niniejszą umową, a także przypadających z nieruchomości wspólnej pożytków, udzielają administratorowi pełnomocnictwa procesowego z prawem do dalszego ustanowienia pełnomocników procesowych.

Na rozprawie w dniu 12 kwietnia 2019 roku pozwany i pełnomocnik procesowy pozwanych M. M. (1) i E. R. M., uznał roszczenie strony powodowej do kwoty 1.474,16 złotych, obejmującą zaległości za styczeń, luty, marzec i kwiecień 2017 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 marca 2010 roku pozwani R. M. i E. M. zawarli z Burmistrzem Miasta i Gminy D., działającym w imieniu i na rzecz Gminy D. umowę sprzedaży i umowę ustanowienia odrębnej własności lokalu nr (...) położonego w D. przy ulicy (...), którego dotychczasowym właścicielem była Gmina D..

Na podstawie tej umowy pozwani jako właściciele lokalu byli zobowiązani ponosić we własnym zakresie wydatki związane z utrzymaniem lokalu w należyтым stanie oraz uczestniczyć w kosztach zarządu związanych z utrzymaniem nieruchomości wspólnej. Na pokrycie kosztów zarządu właściciele lokalu uiszczali zaliczki w formie bieżących opłat, płatne z góry do dnia 10 – go każdego miesiąca (§ 6 ust. 1 aktu notarialnego).

przyznane, nadto dowód: akt notarialny z dnia 24 marca 2010 roku k. 5 – 6v.

W dniu 15 października 2013 roku w D. została zawarta umowa w sprawie wyboru zarządu. Stronami umowy był Zakład (...) w D., zwanym w dalszej części umowy Administratorem oraz zarząd Wspólnoty Mieszkaniowej „(...)” w D..

Administrator zobowiązany był zapewnić dostawy energii elektrycznej w części wspólnej nieruchomości, dostawy wody, wywozu nieczystości i sprawności przewodów kominowych oraz upoważniony do zawarcia w imieniu właścicieli umów na dostawy w tym zakresie. Natomiast właściciele nieruchomości – pozwani uczestniczą w kosztach związanych z utrzymaniem nieruchomości wspólnej, a także ponoszą wydatki i płacą zaliczki związane z utrzymaniem ich lokali i przypadających im powierzchni gruntów niezabudowanych, w formie miesięcznych zaliczek w wysokości ustalonej na zebraniu, płatnych z góry do 20 – go każdego miesiąca na konto Wspólnoty lub gotówką w kasie (...).

Wysokość zaliczek była proporcjonalna do powierzchni użytkowej lokali stanowiących odrębną własność zajmowanych przez poszczególnych właścicieli obliczonej w m².

dowód: umowa z dnia 15 października 2013 roku k. 7 – 8v.

Wysokość zaliczki pozwanych została ustalona na kwotę 368,54 złotych.

W dniu 2 lutego 2016 roku pozwany R. M. uiścił zaliczkę w wysokości 380,00 złotych, która została zaksięgowana cz. (...) i (...), natomiast pozwana E. M. uiściła:

- w dniu 18 kwietnia 2016 roku tytułem zaliczki kwotę 380,00 złotych, zaksięgowaną przez powoda za I/16,
- w dniu 14 czerwca 2016 roku tytułem zaliczki kwotę 380,00 złotych, zaksięgowaną przez powoda za II/2016 i cz. I/16,
- w dniu 14 czerwca 2016 roku tytułem zaliczki kwotę 380,00 złotych, zaksięgowaną przez powoda za III/2016,
- w dniu 28 lipca 2016 roku tytułem zaliczki kwotę 380,00 złotych, zaksięgowaną przez powoda za IV/2016,
- w dniu 22 września 2016 roku tytułem zaliczki kwotę 380,00 złotych, zaksięgowaną przez powoda za cz. IV/2016 i cz. V/2016,
- w dniu 27 października 2016 roku tytułem zaliczki kwotę 380,00 złotych, zaksięgowaną przez powoda za cz. V/2016 i cz. VI/2016,
- w dniu 30 listopada 2016 roku tytułem zaliczki kwotę 380,00 złotych, zaksięgowaną przez powoda za cz. VI/2016 i cz. VII/2016,
- w dniu 2 grudnia 2016 roku tytułem zaliczki kwotę 380,00 złotych, zaksięgowaną przez powoda za cz. VII/2016 i cz. VIII/2016,
- w dniu 22 grudnia 2016 roku tytułem zaliczki kwotę 380,00 złotych, zaksięgowaną przez powoda za część VIII/2016 i cz. IX/2016,
- w dniu 19 stycznia 2017 roku tytułem sygn. akt (...) kwotę 304,47 złotych, zaksięgowaną przez powoda na poczet k-ty sądowe,
- w dniu 2 marca 2017 roku tytułem sygn. akt (...) kwotę 299,45 złotych, zaksięgowaną przez powoda na poczet k-ty sądowe,
- w dniu 14 kwietnia 2017 roku tytułem sygn. akt (...) kwotę 191,08 złotych, zaksięgowaną przez powoda na poczet k-ty sądowe,

- w dniu 14 kwietnia 2017 roku tytułem sygn. akt (...) kwotę 108,37 złotych, zaksięgowaną przez powoda na poczet wyrok wg sygn. akt (...),
- w dniu 30 maja 2017 roku tytułem sygn. akt (...) kwotę 299,45 złotych, zaksięgowaną przez powoda na poczet wyrok wg sygn. akt (...)
- w dniu 31 lipca 2017 roku tytułem sygn. akt (...) kwotę 100,00 złotych, zaksięgowaną przez powoda na poczet wyrok wg sygn. akt(...),
- w dniu 31 sierpnia 2017 roku tytułem sygn. akt (...)kwotę 100,00 złotych, zaksięgowaną przez powoda na poczet wyrok wg sygn. akt (...),
- w dniu 14 października 2017 roku tytułem sygn. akt (...) kwotę 60,00 złotych, zaksięgowaną przez powoda na poczet wyrok wg sygn. akt (...)
- w dniu 6 listopada 2017 roku tytułem sygn. akt (...)kwotę 60,00 złotych, zaksięgowaną przez powoda na poczet wyrok wg sygn. akt (...),
- w dniu 29 listopada 2017 roku tytułem sygn. akt(...)kwotę 60,00 złotych, zaksięgowaną przez powoda na poczet wyrok wg sygn. akt (...)
- w dniu 27 grudnia 2017 roku tytułem sygn. akt (...)kwotę 60,00 złotych, zaksięgowaną przez powoda na poczet wyrok wg sygn. akt (...),
- w dniu 14 lutego 2018 roku tytułem sygn. akt(...) kwotę 60,00 złotych, zaksięgowaną przez powoda na poczet wyrok wg sygn. akt (...).

Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w C.na poczet wyroku, sygn. akt (...), uiścił na poczet powoda:

- w dniu 15 stycznia 2018 roku tytułem (...),(...) kwotę 117,90 złotych,
- w dniu 13 lutego 2018 roku tytułem (...),(...) kwotę 715,18 złotych,
- w dniu 25 kwietnia 2018 roku tytułem (...), (...)kwotę 200,93 złotych,
- w dniu 18 czerwca 2018 roku tytułem (...),(...)kwotę 288,70 złotych.

dowód: potwierdzenie transakcji k. 51 – 54, zestawienia wpłat k. 65.

Pozwany i pełnomocnik pozwanych – R. M. uznał roszczenia co do kwoty 1.474,16 złotych obejmujący okres od stycznia 2017 roku do dnia 26 kwietnia 2017 roku, albowiem dokonane w tym okresie wpłaty nie zostały zaliczone, zgodnie z dyspozycją, na poczet opłat związanych z lokalem mieszkalnym.

bezsporne

Sąd zważył co następuje:

W przedmiotowej sprawie pozwani kwestionowali wysokość dochodzonego roszczenia oraz umocowanie osoby występującej w imieniu powoda – profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego.

Zatem w pierwszej kolejności koniecznym było ustalenie prawidłowej reprezentacji w sprawie.

Zgodnie z treścią art. 21 ustawy o własności lokali z dnia 24 czerwca 1994 r. (Dz.U. Nr 85, poz. 388) zarząd kieruje sprawami wspólnoty mieszkaniowej i reprezentuje ją na zewnątrz oraz w stosunkach między wspólnotą a

poszczególnymi właścicielami lokali. Gdy zarząd jest kilkuosobowy, oświadczenia woli za wspólnotę mieszkaniową składają przynajmniej dwaj jego członkowie.

W niniejszej sprawie niewątpliwym jest, że w dniu 15 października 2015 roku w D., na podstawie uchwały nr 7 Wspólnoty mieszkaniowej przy ulicy (...) w D. z dnia 16 lutego 2009 roku i nr 8 z dnia 21 marca 2006 roku zawartej pomiędzy (...) w D. i zwanym dalej „Administratorem”, a Zarządem Wspólnoty mieszkaniowej nieruchomości przy ul. (...) w D. reprezentowanym przez dwóch członków zarządu, właściciele powierzyli administrację nieruchomością zabudowaną położoną w D. przy ulicy (...) w D.. W ramach tej administracji, zgodnie z treścią § 4 ust. 3 cytowanej umowy Administrator upoważniony był do dochodzenia na drodze sądowej należnych od właścicieli kosztów utrzymania nieruchomości wspólnej oraz stanowiących ich własność lokali w zakresie objętym niniejszą umową, a także przypadających z nieruchomości wspólnej pożytków. W tym zakresie właściciele udzielają administratorowi pełnomocnictwa procesowego z prawem do dalszego ustanowienia pełnomocników procesowych.

Bezspornym jest również, że zarządzeniem nr (...) Burmistrza Miasta i Gminy D. z dnia 27 stycznia 2003 roku dyrektorowi Administratora – W. M. – udzielono pełnomocnictwa do składania jednoosobowych oświadczeń woli, między innymi, w zakresie reprezentowania jednostki organizacyjnej w postępowaniu przed sądami i organami administracyjnymi w sprawach będących przedmiotem działalności jednostki organizacyjnej z prawem do ustanawiania pełnomocnictwa procesowego.

Wobec powyższego, skoro pełnomocnictwo ogólne zostało udzielone profesjonalnemu pełnomocnikowi w osobie radcy prawnego przez osobę do tego upoważnioną, a mianowicie W. M., to zarzut pozwanych co niewłaściwej reprezentacji nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się natomiast do kwestii objętej powództwem, to bezspornym jest, że pozwani R. M. i E. M. na podstawie umowy sprzedaży i ustanowienia odrębnej własności lokalu z dnia 24 marca 2010 roku stali się współwłaścicielami lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w D. przy ulicy (...), którego dotychczasowym właścicielem była Gmina D..

Zatem materialnoprawną podstawą roszczenia Wspólnoty Mieszkaniowej „(...)” w D. jest art. 13 ust. 1 w zw. z art. 14 ustawy dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r., poz. 1892).

Stosownie do treści art. 13 ust. 1 tej ustawy właściciel lokalu ponosi wydatki związane z utrzymaniem jego lokalu, jest obowiązany utrzymywać swój lokal w należyłym stanie, przestrzegać porządku domowego, uczestniczyć w kosztach zarządu związanych z utrzymaniem nieruchomości wspólnej, korzystać z niej w sposób nieutrudniający korzystania przez innych współwłaścicieli oraz współdziałać z nimi w ochronie wspólnego dobra. Oznacza to, że na właścicielu lokalu stanowiącego odrębną nieruchomość spoczywają obowiązki dwojakiego rodzaju. Do pierwszej kategorii należą koszty związane z utrzymaniem lokalu stanowiącego przedmiot odrębnej własności, między innymi opłaty za dostarczone do lokalu media (np. energię elektryczną, wodę, gaz). W tym przypadku wspólnota występuje wyłącznie jako pośrednik między dostawcami a odbiorcami – właścicielami lokali, zaś uiszczone przez właścicieli poszczególnych lokali opłaty nie są zaliczkami w rozumieniu art. 15 ust. 1 ustawy o własności lokali. Składniki drugiej kategorii wydatków – związanych z utrzymaniem nieruchomości wspólnej i udziałem we wspólnocie – zostały przykładowo wymienione w art. 14 ustawy dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali jako zasadnicze koszty obciążające właścicieli lokali w ramach wspólnoty. Stosownie do powyższego przepisu na koszty zarządu nieruchomością wspólną składają się w szczególności: wydatki na remonty i bieżącą konserwację, opłaty za dostawę energii elektrycznej i ciepłej, gazu i wody, w części dotyczącej nieruchomości wspólnej, oraz opłaty za antenę zbiorczą i windę, ubezpieczenia, podatki i inne opłaty publicznoprawne, chyba że są pokrywane bezpośrednio przez właścicieli poszczególnych lokali, wydatki na utrzymanie porządku i czystości oraz wynagrodzenie członków zarządu lub zarządcy. Jednocześnie, zgodnie z art. 15 ust. 1 cytowanej ustawy, na pokrycie kosztów zarządu właściciele lokali uiszczają zaliczki w formie bieżących opłat, płatne z góry do dnia 10 każdego miesiąca.

Zatem pozwani byli zobowiązani solidarnie ponosić zarówno koszty utrzymania lokalu własnego, jak i zaliczek na pokrycie kosztów zarządu nieruchomością wspólną. Przy czym obowiązek zapłaty kosztów utrzymania lokalu

i przypadających na niego opłat z tytułu zarządu rzeczą wspólną spoczywa na właścicielu (współwłaścicielu) nieruchomości niezależnie od tego, kto faktycznie z tego lokalu korzysta.

W przedmiotowej sprawie pozwani ostatecznie uznali roszczenie strony powodowej jedynie co do kwoty 1.474,54 złotych, obejmującej okres od stycznia do kwietnia 2017 roku, uznając stanowisko strony powodowej, że uiszczone przez pozwanych kwoty w tym okresie zostały zaliczone na poczet kosztów sądowych i zobowiązań powstałych w innej sprawie.

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 kpc Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1983 roku, III CRN 188/83, OSNC 1984, nr 4, poz. 60).

Sąd, mimo że jest związany uznaniem powództwa, obowiązany jest jednak przy tym dokonać oceny, czy czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W doktrynie zauważono, że ocena, czy zachodzi niedopuszczalność uznania powództwa, powinna nastąpić w zasadzie wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Wskutek uznania przewodniczący zamyka rozprawę (art. 224 § 1 kpc) i wydaje tzw. wyrok z uznania, uwzględniający powództwo w zakresie objętym uznaniem.

Mając zatem na uwadze wskazany przez powoda stan faktyczny i wysokość dochodzonego roszczenia, Sąd nie znalazł podstaw do stwierdzenia, aby uznanie powództwa w zakresie kwoty 1.474,16 złotych było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego bądź zmierzało do obejścia prawa w tym zakresie. Tym bardziej, że z przedłożonego przez powoda zestawienia wpłat dokonywanych przez pozwanych w okresie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 20 grudnia 2018 roku bezsprzecznie wynika, że kwoty uiszczane przez pozwanych w okresie objętym uznaniem roszczenia, zgodnie z treścią wpłat, zaliczane były przez powoda na poczet kosztów sądowych dotyczących sprawy pod sygn. akt Ca 532/16.

Dlatego też, mając na uwadze powyższe okoliczności, a w szczególności fakt uznania przez pozwanych roszczenia powoda w tym zakresie, Sąd uwzględnił żądanie powoda jedynie w części objętej uznaniem, albowiem w pozostałym zakresie strona pozwana zakwestionowała roszczenie strony powodowej twierdząc, że we wrześniu, październiku, listopadzie i grudniu 2016 roku dokonała 4 wpłat, każda w wysokości po 380,00 złotych, wskazując w tytule przelewu - zaliczka. Na potwierdzenie tej okoliczności pozwany, pełnomocnik pozwanych przedłożył dowody w postaci potwierdzenia transakcji (dowód: potwierdzenia transakcji k. 51 – 54).

Odnosząc się zatem spornej części roszczenia, podkreślić należy, że obie strony procesu, a mianowicie powód domagający się uwzględnienia swoich żądań ponad kwotę uznaną przez pozwanych, natomiast pozwani wnosząc o oddalenie powództwa w tej części - podnosiły zarzut niewywiązania się przeciwnika z obowiązków wynikających z rozkładu ciężaru dowodu.

Reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, określa art. 6 k.c., wskazując, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradiktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede

wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradiktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Z powyższego wynika zatem, że co do zasady, powód powinien dowieść faktów tworzących prawo, jak też faktów uzasadniających jego odpowiedź na zarzuty pozwanego. Natomiast na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jej zarzuty przeciwko roszczeniu powoda, faktów tamujących oraz niweczących (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2003 roku, II CK 318/02, LEX nr 276331). Przy czym tzw. fakty negatywne (jak nieistnienie zobowiązania) „mogą być dowodzone za pomocą dowodów faktów pozytywnych przeciwnych, których istnienie wyłącza twierdzoną okoliczność negatywną” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06, LEX nr 233051; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 22 czerwca 2016 r., I ACa 176/16, LEX nr 2071260).

W przedmiotowej sprawie strona pozwana na potwierdzenie podnoszonych okoliczności przedłożyła dowód w postaci 4 dokumentów – potwierdzenia transakcji, z których jednoznacznie wynika, że w okresie od września do grudnia 2016 roku pozwani tytułem zaliczki uiszcili na poczet powoda kwoty po 380,00 złotych, mimo że wysokość zaliczki ustalona przez pozwanego wynosiła sumę 368,54 zł. Przedłożone przez pozwanego potwierdzenia wpłat nie były kwestionowane przez stronę powodową. Natomiast strona powodowa na potwierdzenie zarówno zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia przedłożyła zestawienia zaległości pozwanych. Należy jednak zauważyć, że nie wynika z nich w sposób jednoznaczny wysokość roszczenia w części, która nie została uznana przez pozwanych. Przede wszystkim Sąd nie miał możliwości zweryfikowania w jakiej części wpłaty pozwanych w okresie od września do grudnia 2016 roku, uiszczane tytułem zaliczek, były księgowane na poczet zaległości wynikających z poprzednich miesięcy (k. 65), tym bardziej, że dotyczyły one również okresów z 2015 roku. Ponadto z zestawienia wpłat pozwanych w okresie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 20 grudnia 2018 roku (k. 65), jak również potwierdzeń transakcji przedłożonych przez pozwanych jednoznacznie wynika, że kwoty wpłacane przez pozwanych były w wyższej wysokości niż to zostało ustalone przez powoda, a mianowicie w wysokości po 380,00 złotych i były one księgowane na poczet zaliczek w poszczególnych miesiącach wskazanych w zestawieniu. Zatem, w ocenie Sądu, powód nie wykazał w sposób nie budzący wątpliwości czy w związku z tym zaległość dochodzona pozwem była faktycznie taka, jak to wynika z zestawienia wpłat w okresie od stycznia 2016 roku do dnia 20 grudnia 2018 roku (k. 65). Wątpliwości Sądu dotyczyły również zestawienia zaległości na dzień 13 grudnia 2018 roku (k. 63) albowiem zawierało ono zaległości, co do których powód nie odniósł się w uzasadnieniu pozwu. Ponadto z zapisów znajdujących się w tym zestawieniu wynika, że dotyczyło ono również jeszcze jakiś innych, wcześniejszych zobowiązań pozwanych wobec powoda. Również dokument zatytułowany „pozostało do zapłaty należność główna za okres nie objęty wyrokiem” (k. 64), zdaniem Sądu, nie wskazuje w sposób nie budzący wątpliwości kwoty dochodzonej przez powoda, ponad kwotę uznaną przez pozwanych.

Ponadto, w ocenie Sądu, zaferowany przez powoda materiał dowodowy w postaci zestawień był mało czytelny i przejrzysty, jak również zawierał on informacje dotyczące zobowiązań pozwanych wynikające z innych orzeczeń oraz obejmujące okresy, których nie dotyczył pozew.

Wobec powyższego, skoro powód nie wykazał w sposób nie budzący wątpliwości wysokości dochodzonego roszczenia, to Sąd oddalił powództwo w zakresie nieobjętym uznaniem powództwa przez pozwanych.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 100 zd. 2 kpc, który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron

obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

W przedmiotowej sprawie roszczenie strony powodowej zostało uwzględnione w części i to na skutek uznania roszczenia przez pozwanych. Dlatego też, w ocenie Sądu, zasadnym było wzajemnie znieść koszty procesu w niniejszej sprawie, o czym Sąd orzekł w punkcie 3 wyroku.